

Denne skrivelse er en reaktion på skrivelse af 22-11-2018. Den var postet den 12-12-2018, men må være gået tabt i Postnord? (Postkassen i Valdemarsgade 13, Kbh. V). Postet anden gang den 6-2-2019.

Klage over KU, samt annullering af 2017-optagelse på KU

Kære ombudsmandsinstitution,

Jeg har modtaget ombudsmandens skrivelse af 22-11-2018. Den besvarer ikke mine mange spørgsmål af 26-4-2018, men jeg forstår forretningsgangen. Jeg klager naturligvis fortsat over KU. Ombudsmandsinstitutionen har siden 2004 modtaget en vel 60-70 skrivelser fra min side vedr. aktindsigt i KU's sag imod mig 1994-2017. KU afviser mig aktindsigt i c. 1999 siden c. 2001 (Dorrit Wivel), men hævder fortsat (Dorrit Wivel), at jeg har modtaget aktindsigt flere gange. KU rektorsekretariatet hævder dette nyligst i dec. 2017 ved at copypaste Dorrit Wivels skrivelser. Chefkonsulent Dorrit Wivel blev emerita i 2016.

Jeg er interesseret i en sagsoversigt 1994-2018, samt fuld aktindsigt c. 1999-2000, lige omkring relegationen (her sad jeg i maj/juni 1999 ved Groningen Universitet med en form for mental nedsmeltning, et fysisk nervesammenbrud ved ophobet undertrykt ulykke, mine non-konferenseksaminer fra KU, dekanens og sekretariatschefens årelange bureaukratiske passivitet i forbindelse med min eksamenssituation og institutbiblioteksadgang, min fhv. forlovedes, samlevers og elskede lærers KU-sag (institutsekretærens sag?) imod mig 1994-1999, Sten Ebbesen erklærede non-kommunikation og uvenskab på KU i 1993, men institutsekretæren var magten på KU-instituttet i 1990'erne og 2000'erne. Hun styrede instituttet socialt og suverænt).¹

Det tog Kirsten Stenbjerre flere år at tildele mig en mikrofilmsærordning (1998), der så ikke blev effektueret. Jeg fik lov at se og holde mikrofilmene, men ikke at arbejde med mikrofilmene. Sten Ebbesen afviste undtagelser fra præsensbiblioteksreglementet, og dekanen havde bortvist mig fra instituttet. Forinden havde jeg modtaget Dronning Ingrid's Legat på 18.000 kr. og var naturligvis forpligtet til at udarbejde mit projekt. Sten Ebbesen ville ikke have mit navn tilknyttet det projekt, fordi hans navn var knyttet til det som ansvarlig. Ikke desto mindre havde jeg gjort arbejdet gennem to år (Jean Buridan og Jean Jandun: Kvæstioner til Aristoteles' Retorik. Projektet ligger i dag ufærdigt på min hjemmeside, <http://preben.nl/buridan.html>). Jeg ville som KU-studerende endvidere i gang med andre mere interessante opgaver på grundlag af tekster i udgivne middelalderlige håndskrifter i fagfeltet: middelalderlogik, middelalderfilosofi. Sten Ebbesen ville ikke have mig i faget, heller ikke

¹ Parret kaldte sig "institutmor" (Hannah Krogh Hansen) og "institutfar" (Sten Ebbesen) på instituttet. Det var "institutmor", der styrede den sociale husholdning. "Institutfar" er socialautist. Institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen sad i Akademisk Råd ved Det Humanistiske Fakultet og i Det Humanistiske Fakultetsråd med dekanen John Kuhlmann Madsen og sekretariatschef Kirsten Stenbjerre.

internationalt (cf. docent Jørgen Raasted 1994). I 1998 udviklede en skriftlig sag sig på fakultetet, da Sten Ebbesen afviste mig arbejdsadgang til instituttets databaser på CD-rom, med det argument, at jeg var studerende (jeg er datter af den ledende forsknings- og civilingeniør på WTK). Så tog Kirsten Stenbjerre affære. Jeg underskrev en tilladelse til at arbejde med databaserne i fem arbejdsdage (dokumentation på Fakultetet), som Sten Ebbesen afsatte.

KU, rektorsekretariatet vil copypaste Dorrit Wivels skrivelser in perpetuo (for bestandigt), men blot sætte nye navne under, ganske som ombudsmandsinstitutionen vil sætte nye navne under i KU's sag om rent ud sagt en privatsag (konsekvensen for mig som KU-studerende af skilsmissen mellem Sten Ebbesen og Anni Aggernæs, 1970-1990, som KU gjorde til en privat universitetsprincipsag 1994-1999, da den ene part var en KU-docent, institutleder, dr.phil., senere professor Sten Ebbesen, den anden en undergraduate KU-studerende). Sten Ebbesen erklærede: "Du er en fremmed" og ophørte enhver hilsen, på KU i 1993. (Sten Ebbesen skrev endvidere usandt til dekanen over Margit Laurberg i 1994, at han virkede som vejleder, da jeg kom retur fra stipendiatophold ved det danske akademi i Rom, samt dokumenteret usandt til Dorrit Wivel, at jeg havde tilegnet mig "andres upublicerede forskning" især Sten Ebbesens. Sten Ebbesens 1999-biblioteksanklager er voldsomt overdrevne, men Dorrit Wivel copypastede påstandene uden kildeangivelse og erklærede dem for "faktiske forhold". Jeg har redegjort for min mundtlige biblioteksordning med KU-studielederen, som jeg kortvarigt brød, da jeg skulle skrive Ph.d.-ansøgning til Groningen Universitet. Jeg modtog det nederlandske 4-årige stipendium, og altså udvalgt blandt internationale studerende i fagfeltet.

Sagen har fået ekstreme konsekvenser in perpetuo for min person, hver dag i mit liv, for resten af mit liv. Jeg slipper således aldrig fri af "Sten Ebbesen" (KU-institutleder-docenten, f. 1946, der forførte mig som KU-studerende, f. 1967, efter julefrokosten på KU den 15-12-1989, pludseligt, spontant og uden samtykke. Sten Ebbesen tilbød mig et "lift hjem" - til Regensen, troede jeg, men kørte mig hjem - til sig selv i Gentofte, mens jeg sad beruset og som forstenet. Jeg var bange for KU-institutlederen Sten Ebbesen, men han græd stille (jeg blev berørt over den tavse sorg, som jeg deler af væsen). Pludselig var jeg i en indtil da personlig ukendt KU-docents privatbolig i Gentofte ved midnat, min levetid x2 – uden egen interesse i at være dér og uden selv at have udvist "interesse".² Sten Ebbesen opførte sig dog ordentligt og faderligt. Han var i 1989 en dybt ulykkelig KU-institutleder ude af balance, jeg en ensom KU-studerende, den ene og eneste kvindelige ud af i alt to fagstuderende på et småfagsinstitut med seks mandlige lektorer og én kvindelig institutsekretær. Lidt vel voldsomt pludseligt var vi et par, *eller lignende* (julen 1989, lige over ugen efter julefrokosten), men relationen udviklede sig, en tid ganske lykkeligt. Navnlig jeg blev *derefter* forelsket, stærkt forelsket. Forholdet blev holdt skjult på instituttet indtil forlovelsen i marts 1991, hvor alle vidste det, omend Sten Ebbesen forsøgte at skjule relationen. Da jeg selv er en privat person, værdsatte jeg diskretion. Jeg var ikke Sten Ebbesens elev i 1989, jeg blev Sten Ebbesens elev

---

² Jeg har som teenager i sommeren 1985 været igennem en ustraffet voldtægt i gråzonen af en arbejdsgiver f. 1938, på arbejdspladsen (en sen lørdag eftermiddag) i Charlottenlund, samt samme sommer en ustraffet grov seksuel forgribelse ved min eneste barndomsvenindes fader f. 1943, (cunnilingus) grebet på fersk gerning af hustruen og min barndomsveninde ved studenterfesten 1985 i Charlottenlund (studenterne var berusede, ægtemanden trak mig pludselig ud i baghaven, og hustruen gav vistnok mig skylden), så jeg var bange og utryg ved midnat den 15-12-1989 på Skolevej 20 i Gentofte. Jeg tav (indtil ca. 2010) og udviklede anoreksi med et hastigt væggtab fra 67 kg. til 51 kg. (181 cm. høj) i efteråret 1985. Anoreksien varede to år.

- i det private - i 1990, da det viste sig, at vi talte overmåde godt sammen i vort fælles forskningsfag. Men modstanden var voldsom, dels fra Ebbesen-familien (adressen var barndomshjem for tre børn, med hyppige uanmeldte nyskilt-hustru-visitter), men især fra institutsekretær, kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen. Kontorfuldmægtigen spurgte ind til private forhold, jeg afviste at svare. Hun spillede først parret ud mod hinanden 1990-1991, satte derefter parret op mod hinanden 1993-1999, og efterfølgende satte hun andre KU-studerende imod mig i 1990'erne (efter institutsammenlægning med Institut for Klassisk Filologi i 1991).

Institutsekretæren spredte rygter på Fakultetet. Jeg blev "en myte" på Det Humanistiske Fakultet. Jeg ville naturligvis ikke skilles fra min studie- og forskningsverden (heller ikke fra Sten Ebbesen), men det var eksistentielt for mig at finde arbejdsro, og for Sten Ebbesen at bevare sin. Jeg var i en udsat social situation på instituttet: KU-institutlederens fhv. kæreste, "professorfruen *in spe*" og den eneste kvindelige studerende. Institutsekretæren havde ikke været glad. Min vej var desuden blokeret af **uddannelsesloftet**, med en kandidatgrad (1994). Såvel Sten Ebbesen som jeg befandt os i en tilstand af permanent stress på instituttet i 1990'erne, jeg, fordi Sten Ebbesen afviste enhver hilsen siden 1993, samt lod institutsekretæren chikanere mig.³ Forløbet havde set anderledes ud, var det ikke for institutsekretærens direkte, vedholdende interesse for og kommenteren på andres private forhold, bureaukratiske magtdemonstrationer, samt manglende evne til at lade forskere og forskningsmindede studerende med arbejdsro.

KU har ved at opretholde relegationen in perpetuo lænket mig til "Sten Ebbesen" og lader mig undgælde for mit hele liv for, at KU ingen regler har vedr. KU-ansattes spontane seksuelt betonede med eller uden samtykke eller seksuelt fuldbyrdede aktiviteter overfor én generation yngre undergraduate KU-studerende. Det er mit liv, der er gået i stykker, men – "Jeg kan selv, og jeg vil selv, i særdeleshed på KU!" Havde den KU-ansattes spontane handling ikke fundet sted på KU den 15-12-1989 ved midnat, havde mit liv set anderledes ud med andre muligheder på KU. Jeg var ikke blevet forhindret (KU 2017) en ny kandidatgrad ved KU, jeg havde haft muligheden for at forsvare min Ph.d. og siden min disputats. (Konsekvenserne rækker langt ind i civilsamfundet – udenfor KU, hvor jeg i dag er "uddannet, ufaglært"). Min egen livsgnist ligger i studier og forskning, hvilket ses af min publikationsliste, der har lidt svær skade af 1993-blokaden ved KU-institutleder Sten Ebbesen, blokaden af min daglige adgang til de for studier og forskning nødvendige biblioteksressourcer i form af fagbibliotek og mikrofilmsamling (SAXO-biblioteket).

Problemet er, at Dorrit Wivels påstand er usand. Jeg har ikke modtaget aktindsigt flere gange. Desuden står jeg med den følelse, at sekretariatschef emerita Kirsten Stenbjerre, Det Humanistiske Fakultet, har narret mig, da hun c. 1999-2000 udtalte: "Du skal kassere sagsakterne for din egen skyld. KU har jo akterne i KUs arkiv" (Kirsten Stenbjerre). Relegationen in perpetuo var Kirsten Stenbjerres indstilling. Hun var berygtet på Det Humanistiske Fakultet for radikale løsninger i sårbare personrelationer. Jeg var "Palle alene på KU" og "alene i verden", som følge af chokket som KU-studerende spontant at blive inviteret ind i KU-institutleder Sten Ebbesens familie (julen 1989),

---

³ som f.eks. ved at låse mit vinterovertøj inde for at nægte udlevering i februar, låse døren til kopirummet og klirre med nøglerne, når jeg gik forbi, falske anklager om forsvundne faxer, uden varsel returnere min post med ydmygende engelsksprogede påskrifter (jeg forliste derfor et tilbud fra Leuven om et 10-måneders studieophold ved Vatikanbiblioteket), uden varsel tømme min PC for data bag min ryg, uden varsel inddrage min læseplads, og så videre, ved Hannah Krogh Hansen (dokumentation på Fakultetssekretariatet).

for ligeså pludseligt at blive udvist med en 3X34 uden samtale (nov. 1991), kasseret som en karklud, og snart med en KU-bandbulle in perpetuo i bagagen (1994-2019ff). Professor Sten Ebbesen var - og er - en magtfuld mand på KU, Det Humanistiske Fakultet.

Jeg har aldrig fået fuld aktindsigt i sagen 1999-2001, og jeg kender ikke relegationsårsagen andet end den skrivelse fra Dorrit Wivel, der de facto for et par sider er skrevet af Sten Ebbesen. "Det var nemmere", skrev Dorrit Wivel siden. Hvorfor skulle jeg ellers henvende mig til ombudsmandsinstitutionen siden 2004 en i alt 60-70 gange i samme sag? Jeg er naturligvis in perpetuo interesseret i aktindsigt i KU's sag 1994-2018.

KU (Dorrit Wivel) cypastede sidelangt og uden kildeangivelse et partsindlæg (den juridisk inhabile KU-institutleders mange udsagn imod sin fhv. elevforlovede-samlever, den KU-studerende), og straffede mig således i 1999 in perpetuo for handlinger, der aldrig har fundet sted, hvoraf flere kun har fundet sted i én mands hjerne. KU-institutleder Sten Ebbesen vendte sig imod mig på KU i 1993 in perpetuo. Året forinden havde jeg i forvirring, usikkerhed, og uro forladt vores forlovelsesseng for nogle døgn, (den hjemmeboende teenager Marie Delgado Ebbesen, 1972-2018, meddelte mig dagligt, at jeg som "fars trøsteklud" havde taget en far fra sin datter).⁴ Familien accepterede ikke aldersforskellen parret imellem, 21 år, som var mig det mest naturlige i verden. Vi talte så godt sammen, og jeg var glad for Sten, meget glad, stolt og glædede mig til en fremtid i forskning, gerne på sidelinjen.

Jeg afviste diverse KU-forhold, herunder Sten Ebbesens påstand ("uretmæssig tilegnelse af andres upublicerede forskning"), som jeg i 2001 kunne dokumentere som en kimære (et fabeldyr, der alene eksisterer i tanken og sproget), men Dorrit Wivel lyttede ikke og aldrig til mig.

Der findes intet så smertefuldt som en skilsmisse fra en familie, dvs. en international forskningsfamilie og fra det kolossale forbillede som en ældre mandlig KU-docent er for en én generation yngre kvindelig KU-student, den viden, en universitetsforsker repræsenterer overfor en én generation yngre KU-studerende, en elsket universitetslærer er en halvgud for et ungt menneske, så jeg magtede ikke at indbringe rektors 1999-afgørelse, taget på også usande præmisser, i KU's private universitetssag for ombudsmanden (2000). Hvem har overskud til i tide at anke en kærlighedsrelation med KU-konsekvenser for ombudsmanden, når ens liv hænger i laser ved et universitet i udlandet? Der findes ingen mere sårbare relationer end en kærlighedsrelation, her énsidig, dvs. kun fra den ene kant, og skamfuld, da magtforholdet var så ulige på KU, og hustruen Anni Aggernæs ofte kom uanmeldt på privatadressen. Hvilken KU-studerende har lyst til at anke en kærlighedsrelation på KU for ombudsmanden?

At blive slæbt igennem en KU-relegationssag 1994-1999 i en kærlighedsrelation er den ultimative ydmygelse og totale destruktion af en dygtig ung kvindelig KU-studerende, der vil selv

---

⁴"Marie, jeg glæder mig sådan til et liv i forskning med din far, et forskningsægteskab for livet", sagde jeg. "Far vil kun ha' et traditionelt ægteskab!" Marie Delgado Ebbesen kommenterede dagligt. Jeg var ikke velkommen i familien, med én undtagelse: Martha Aggernæs Ebbesen, der markerede sin grænser og accepterede mig. Jeg ville hellere være Sten Ebbesens elev end hans 'kone'. Som 'kone' blev jeg sat udenfor døren, men kaldt ind, når forskningssamtalen var afsluttet for smalltalk; som i Paris - på Rue d'Enfer i januar og februar 1991 - hvor Sten Ebbesen vejledte min jævnaldrende, Fabienne Pironet, om Sofismer i 1300-tallet (Sophismata), mens jeg lyttede ved døren - for sofismerne. Jeg blev kaldt ind, når vinen blev trukket op og samtalen var om vejret. Jeg søgte sofaen, da jeg var ensom sammen: et hul i sjælen. Jeg var blevet skræmt over det kompromisløse i Sten Ebbesens væsen. Vi havde mistet forbindelsen på Skolevej.

(”professorfruen” *in spe*, som kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen omtalte mig på instituttet, er en degradering, en stopklods for en ung ambitiøs KU-studerende), men mere ekstremt er, at KU-betjente og KU-bureaukrater i dag forfølger den fhv. KU-studerende **fysisk** på KU, Det Humanistiske Fakultet, i 2010’erne. Jeg henviser til beskrivelserne på <http://preben.nl/se.html>, mine skrivelser til KU af 14-9-2011, 9-3-2017, 16-3-2017, 27-9-2017 (eskorte ud af KU ved teknisk administrativ medarbejder Jan Heckmann Nielsen i sept. 2017). KU kriminaliserer KU-studerende, der er blevet forført af en KU-ansat i toppen af det videnskabelige KU-hierarki. Hanne Møller (HR- og personalechef) kom personligt løbende i en klapjagt på mig i KU2’s forhal i marts 2017. Hanne Møller (HR- og personalechef) skrev derom ti skrivelser: 21-3-2011, 15-9-2011, 14-11-2011 (den forrige klapjagt), 12-12-2013, 29-4-2015, 10-3-2017, 15-3-2017, 20-3-2017x2, 27-4-2017, samt afviste mit tilhørsforhold som organisator og foredragsholder på Folkeuniversitetet i 2016. (Dokumentationen er mit KU-medarbejderkort, samt lønseddel). Sagen har i dag flere tusinde akter.

Hvorfor sørger KU ikke for et ”diskret studieophold” eller ”diskret studieskift” i personsager, der er socialt opslidende, umulige og uløselige, når den KU-studerende er kommet i klemme på KU, mht. studier, arbejdsadgang til de for studier og forskning nødvendige ressourcer som videnskabeligt bibliotek, mikrofilm, med videre, vejledning, eksamen, videnskabelige forsvar, stipendiemuligheder, fremtidsmuligheder? **Hvorfor skulle det tage KU 11 år – 1994 til 2004 - at oprette en bibliotekssærordning, og yderligere 11 år – 2004 til 2015 - at effektuere rektoratets bibliotekssærordning? I alt 22 år.**

Hvorfor sørger KU ikke for et regelsæt, der beskytter de unge kvindelige KU-studerende i de spæde og sprøde 20’ere, meddeler begrebet ”inhabilitet”, ”konsekvenser på KU”, ”advarsel”, ”problemer med eksamen og videnskabelige forsvar”, ”eksamensstop”, ”KU-studerende, kend din plads på KU, for sådan er KU”? Jeg var 22 år og sårbar og uerfaren i 1989. KU-institutlederen meddelte mig INTET. Et KU-regelsæt bør indskærpe overfor de ældre mandlige KU-ansatte, at de bør holde sig **fysisk** fra de yngre KU-studerende, som omvendt. De KU-studerende er under pres, står i et afhængigheds- og tillidsforhold til de KU-ansatte, og har hverken tiden eller økonomien til voldsomme omvæltninger, som f.eks. at blive taget som et gidsel i KU-ansattes skilsmisser. Jeg kom til at elske Sten Ebbesen, følte mig tryk og stærkt knyttet til Sten Ebbesen med to døtre, men han udtalte pludseligt, at jeg var ”en fremmed” og kasserede mig. Var forlovelsen i marts 1991 en legitimering på KU af sex mellem en KU-institutleder og en KU-studerende?⁵ (En katolik, vokset op i det intellektuelle bedre borgerskab i Charlottenlund, er vokset op med et verdensbillede, der står i direkte modstrid til det ateistiske post-1968 på KU). Sten Ebbesen mener, at ”din Satans kælling”, som han har tiltalt mig i det offentlige rum (Palermo 2007), er identisk med min person, men er det sandt? Han er erklæret ateist af den aggressive type. Jeg er kritisk intellektuel i en nedarvet katolsk kulturarvstradition med interesse for filosofihistorie, nominalisme især.

---

⁵ ”Du er jo bare fars trøsteklud. Far kommer aldrig til at elske dig. Far elsker kun mor”, sagde Marie Delgado Ebbesen til mig i 1991 på Skolevej 20 i Gentofte. ”Du er jo intet i dig selv. Hvad ser far i dig? Far har installeret dig her. For at vise mor, at han kan endnu”. Sådan blev Marie Delgado Ebbesen ved dagligt - i timevis. ”Du har taget far fra mig”, sagde Marie Delgado Ebbesen, jeg svarede: ”Marie, ingen kan tage en far fra sin datter”. Jeg turde ikke tale med en fader om hans hjemmeboende teenagedatter, men en aften kollapsede jeg. Jeg skreg for livet som en rotte, trængt op i en krog. Sten Ebbesen blev forskrækket. Jeg stak ham en lussing (1991) i afmagt. ”Du vil ikke acceptere min familie, jeg er intet uden den” hvædede Sten Ebbesen. ”Det er din familie, der ikke vil acceptere mig” mumlede jeg. Jeg ville ikke skilles.

Det er derfor en principsag for mig gentaget at spørge, hvorvidt KUs afgørelser in perpetuo, taget på usande præmisser (forfattet af Sten Ebbesen), er rimelige og i proportion med dels sagens faktisk-faktiske forhold, og altså ikke på Dorrit Wivels cypypaste uden kildeangivelse af et partsindlæg, forfattet af en erklæret juridisk inhabil part ("familielignende forhold"), dels giver nogen mening i dagens Danmark. Relegation in perpetuo er KU's senmiddelalderlige intellektuelle dødsdom med ekstreme konsekvenser for relegaten hver dag i hverdagen in perpetuo, og megen lidelse, især for en forsker.

Dette er KU's perpetuo-sag, og som sådan har in perpetuo-sager ingen ende på livstid. Hvad KU dog har set ret i er, at en kærlighedsrelation er in perpetuo, ikke mindst til studier og forskning. Studier og forskning i humaniora forudsætter daglige bogopslag. Studier og forskning er ikke mulig uden daglig adgang til et forskningsbibliotek, og blokeres ved konstante ventetider. Jeg har i 2000'erne rejst med fly til forskningsbiblioteker i udlandet. Dokumentation er en større samling biblioteksadgangskort fra europæiske forskningsbiblioteker med middelalderlige håndskriftsamlinger fra Uppsala til Barcelona, fra London til Kraków, som jeg har besøgt siden 1996, i 2000'erne og 2010'erne: http://preben.nl/my_travels.htm.

Da professor Sten Ebbesen har blokeret mig arbejdsadgang til mikrofilm siden 1993 og senest i 2015, med det konsekvente argument, at KUs mikrofilmsamling er hans private ejendom, tog jeg konsekvensen: når mikrofilmen ikke kan komme til mig, så må jeg rejse ud til håndskriftet i Europa. Dekanen John Kuhlmann Madsen afviste mig en biblioteksordning i 1994. Dekanen gjorde intet for at sikre mine konferenceeksaminer 1995-1998. Sekretariatschef Kirsten Stenbjerre tildelte mig en teoretisk mikrofilmadgang ca. 1997-1998, men glemte arbejdsadgangen. Dekan John Kuhlmann Madsen havde da bortvist mig fra instituttet, og institutleder Sten Ebbesen tillod ikke konsultation af mikrofilmene udenfor præsensbiblioteket, f.eks. på Universitetsbiblioteket i samme KU-bygning, etagen under instituttet. Rektorsekretariatet tildelte mig en biblioteksordning i 2004. Det Humanistiske Fakultetssekretariat effektuerede ordningen i praksis i 2015. Da havde jeg skrevet et par hundrede rykkere og ombudsmanden havde skrevet til fordel for mig i 2011. Det tog KU 11 år at effektuere en 2004-biblioteksørordning, trods ombudsmandens 2011-skrivelse. Jeg klarer mig i dag ved digitalisering, globalisering og mange rejser.

Jeg har i Kbh altid holdt mig **fysisk** på afstand af professor Sten Ebbesen og hans *mandlige danske elever* (gensidig distance i udlandet), men jeg har aldrig overholdt rektors dom til fulde, da jeg har mit netværk i periferien af forskningsmiljøet mellem KB, RA og KU (Det Kongelige Bibliotek, Rigsarkivet og Københavns Universitet). Det er ikke muligt at overholde rektors dom til fulde som forsker i Kbh. Jeg er ihændeher af dels et KU-personalekort som 2016-medarbejder ved Centre under KU (foredragsholder og -organisator af en 2016-forelæsningsrække for Folkeuniversitetet), der dengang havde til huse på Søndre Campus, samt et 2017 KU-studiekort. Jeg har pakket begge KU-plastikkort ned i sept. 2017.

Det er ubehageligt, at jeg formelt set kan blive revet ned af talerstolen af en KU-betjent de gange jeg selv har holdt foredrag på KU i 2010'erne. Ét enkelt foredrag i april 2016 (11-4) var officielt bredt annonceret på Det Humanistiske Fakultet, Søndre Campus. Jeg ankom til KU i angst for

at blive antastet af en ukendt KU-betjent eller KU-bureaukrat, f.eks. blive revet ned fra talerstolen foran publikum på KU. Symposiumet forløb dog fredeligt.

Jeg er desværre ikke jurist og nærer indædt uvilje mod bureaukrati in perpetuo.

Relegaten bliver sendt fra kontor til kontor, ofte uden viden om, hvilket kontor man kan henvende sig til, for at ende ved det første kontor med uforrettet sag, og så fremdeles in perpetuo. Dog er det forstået, at ombudsmandsinstitutionen mener, at jeg skal skrive til **Styrelsen for Forskning og Uddannelse**.

Sten Ebbesen har involveret sine – mig ubekendte - elever i personsagen: David Bloch, Heine Hansen, Jakob Leth Fink og Christina Thomsen Thörnqvist (Göteborg), der i dag skader mig internationalt, navnlig Heine Hansen, der fik mig holdt ude i Genève 2012, hvor konferenceorganisatorerne accepterede min deltagelse, men da Heine Hansen var medorganisator, blev den senere annulleret (jeg rejste ikke til Genève), og Christina Thomsen Thörnqvist, der som professor i Göteborg har bandlyst mig fra Göteborg og Göteborg-relaterede workshops og symposier (ingen kender mig i Göteborg). Jeg har dokumentation i form af e-mail fra Jakob Leth Fink, med flere. Det er kendetegnede for Sten Ebbesen, at han ser KU og den internationale forskning som et familieføretagende, der forudsætter loyalitet overfor ham. Sten Ebbesen opererer ikke med begrebet "privat" eller "fortid", enten er man medlem af familien eller også er man ikke medlem af familien. Ve den, der ikke er. Det betyder, at outsideren er ude for altid og intet eget liv kan eller vil få. Skellet mellem privat og arbejde findes ikke i forskningen, der er 24-7 (dvs. vel 12-14 timer i døgnet) for begge parter, og Sten Ebbesen er international. Sten Ebbesen, hans elever og flere europæiske kollegaer vil holde mig udelukket fra faglige begivenheder in perpetuo.

Jeg er officielt accepteret (Irene Binini, 19-11-2018) som deltager i en offentlig workshop i Parma *2nd Parma Workshop on Medieval Logic and Metaphysics* 5-12 og 6-12-2018, men Sten Ebbesen, der også deltager, har mistet sin datter Marie (f. 1972, †11. okt. 2018, cancer). Han er derfor givet ude af balance og kan være uforudsigelig i sine handlinger overfor mig, der er eksistentielt bange for ham. Costantino Marmo, professor i Bologna, har meddelt mig: "Yes, you'd better stay away from Parma. I'm sorry. Costantino" (2-12-2018). Da jeg selv er berørt og i hensynet til Sten Ebbesen, deltager jeg derfor ikke. Sten Ebbesen har været lige ved at slå ud efter mig foran publikum til et symposium i Cambridge (*The European Symposia on Medieval Logic and Semantics*) i 2014, da jeg havde samlet hans tabte kasket op fra gulvet i et andet lokale og diskret uden at søge kontakt lagde den på bordet foran ham. Han langede med en hvæsende sprut-grynt-lyd ud efter mig, en pludselig aggressiv bevægelse, mens vidner forbløffet så på, men jeg bevarede roen og fandt min plads. Det er KU, dvs. **KU-sagen 1994-2018**, der har skabt personforholdet af gensidig angst (hårdt for mig, der har elsket Sten Ebbesen med en rolig stabil permanent indre følelse, men selve eksistensen af en permanent KU-sag har dæmoniseret min person overfor Sten Ebbesen *og hans mandlige danske elever*). Hvis Sten Ebbesen mister besindelsen i det offentlige rum, er det mig, der skal betale den sociale pris. Det er for mig som outsider i København forbundet med et stærkt afsavn - der er pinefuldt - ikke at deltage, da det er eksistentielt vigtigt for mig at holde kontakten til mit forskningsfag og eget netværk i Europa. Man skal være der i studier og forskning i Europa! Havde KU haft et regelsæt vedr. KU-ansattes seksuelt betonedede omgang med de én generation yngre KU-

studerende, havde KU-institutlederens spontane handling efter KU-julefrokosten den 15-12-1989 ikke fundet sted, og mit liv havde set anderledes ud i dag. I stedet har KU sat en stopklods for mit liv in perpetuo og dæmoniseret en person med urette (cf. institutsekretærens projekt).

Jeg har gennem 2000'erne og 2010'erne deltaget i en del symposier og workshops i udlandet, hvor Sten Ebbesen har været tilstede (Avignon, Bonn, Bruxelles, Cambridge, Durham, Erfurt, Köln og Pisa). Min deltagelse er altid efter en nøje vurdering af symposiets faglige og sociale værdi for mig selv, samt tilstedeværelsen af egne bekendte, fhv. kollegaer og enkelte venner fra min tid i udlandet og fra 60-70 faglige rejser i Europa. Jeg gør altid mit yderste for, at begge parter – især Sten Ebbesen - føler sig gensidigt trygge på tålt afstand. Sten Ebbesen hilser aldrig. Jeg har som ung kvinde i 20'erne og 30'erne måttet forstille mig i udlandet, og udenlandske universitetsfolk (Cambridge, Lund, Stockholm) har henvist mig med projekter til at tage kontakt til Sten Ebbesen, overbringe hilsener til Sten Ebbesen (Freiburg, Palermo, St Andrews, med flere), som også nederlandske universitetsfolk i Nijmegen telefonerede Sten Ebbesen for at søge oplysninger om min person, da jeg søgte Ph.d. stipendium i Groningen 1999-2002. Jeg har ingen fremtid med "Sten Ebbesen" allevegne i verden. Med 40'erne har jeg været mindre tilknapet internationalt om ulykken i fortiden. Jeg er i dag i 50'erne.

Sten Ebbesen mener, at jeg forfølger ham, mens jeg de facto i Europa lever og vil leve mit forskningsfag, som KU og *hans mandlige danske elever* forhindrer mig i at leve i København, Göteborg, m.v. Det ville nok have været bedre for alle, for Sten Ebbesen og for mig, om KU havde ladet mig begynde mit liv 'forfra' i en anden faglig retning. Det er mit liv, KU-sagen 1994-1999, 2000-2019 handler om. Studier og forskning (ej erhvervsuddannelse) er en forskers liv.

Sagen har arkiv på: <http://preben.nl/se.html>. Jeg er på: <http://preben.nl> (med CV og publikationsliste). Mit KU-synderegister ligger på min hjemmeside, opregnet og hverken mere eller mindre. Dog finder jeg urimeligt og ude af proportion at slæbe rundt på KUs relegationskors - in perpetuo. Digitalt var jeg forud for min tid på Humaniora i 1990'erne, for fagets skyld, ikke for min egen, men det forstod Kirsten Stenbjerre som IT-ignorant ikke. Kirsten Stenbjerre sendte sagen i høring hos KU-institutleder Sten Ebbesen, hvis svarskrivelse blev copypastet ordret, med kildeangivelse. "Du skal ud" sagde studieleder Jørgen Mejer. "Nej, jeg skal ind" svarede jeg.

Hvorfor har KU ingen retningslinjer for KU-ansatte som ved udenlandske universiteter?

mvh, Bernadette Preben-Hansen

Vedhæftet: KUs annullering af 2017-optagelsen

C.c.: Styrelsen for Forskning og Uddannelse